

อริราช
จักรพรรดินี
ผู้ถูกลืม

The Abandoned Empress

버림받은 황비

3

👑 Yuna เขียน

👑 กนกรัตน์ แปล

SE-ED

inspiration starts here

อริสเทีย

จักรพรรดินี

ผู้ถูกลืม

The Abandoned Empress

The Abandoned Empress © Yuna 2013 / D&C MEDIA

เล่ม 3

อริสเทีย
จักรพรรดินี
ผู้ถูกลืม

The Abandoned Empress

Yuna เขียน
กนกกรัตน์ แปล

SE-ED

inspiration starts here

สำนักพิมพ์ฟูริน

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

รักคนอ่าน
Yuna
๗๖.๖๖

อริสเทีย จักรพรรดินีผู้ถูกลืม เล่ม 3

The Abandoned Empress 버림받은 황비

Yuna เขียน

กนกรัตน์ แปล

ราคา 309 บาท

สำนักพิมพ์ฟูริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการใด ๆ โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

Authorized Translation from Korean Language Edition.

버림받은 황비

Copyright © Yuna 2013/D&C MEDIA

All Rights Reserved.

THE ABANDONED EMPRESS

The Korean edition was originally published by D&C Media Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published

by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED in 2021

by arrangement with D&C Media Co., Ltd. through KL Management.

6 1 2 - 8 0 5 - 2 6 1

2 4 6 6 2 1 0 9 8 7 6 5 4

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ยูนาน.

อริสเทีย จักรพรรดินีผู้ถูกลืม เล่ม 3 = The abandoned empress. -- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2564.

392 หน้า. -- (The Abandoned Empress.)

1. นวนิยายเกาหลี. I. กนกรัตน์ อรุณรัตน์รุจวิ. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN (e-book) 978-616-08-4252-0

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้อำนวยการสายงานฝ่ายผลิตหนังสือและสื่อ กนิษฐ์ พรหมแสน • ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ
บรรณาธิการจัดการ ประคอง ชุนทอง เครือมาศ บุญล้อม • บรรณาธิการเล่ม วราลี เนติกุล
ออกแบบปก วงศ์พรรณ สมบูรณ์วรกิจ • จัดรูปเล่ม กิตินันท์ เกิดปลั่ง

จากใจกอง บก.

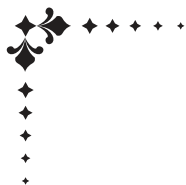

สวัสดีคุณพ่อคุณแม่พี่น้องที่ยัยที่รอคอยเล่ม 3 อย่างใจจดใจจ่อนะคะ เล่ม 2 กับเล่ม 3 อาจทิ้งระยะห่างกันสักเล็กน้อย เป็นเพราะกองบรรณาธิการ ห่วงสภาพจิตใจของคุณแม่พี่น้องที่ยัยหลังจากอ่านเล่ม 3 จบ จึงตัดสินใจ เลื่อนเล่ม 3 และเล่ม 4 มาออกพร้อมกัน เล่มนี้ใครเป็นทีมหัวแดง จะได้ฟินกันเต็มอิม เพราะคาร์เซนโดดเด่นมาก ทุกคนจะได้รู้จักและอาจ ตกหลุมรักคาร์เซนเวอร์ชันวัยรุ่นมากขึ้นด้วย ส่วนใครที่เป็นทีมหัวน้ำเงิน ก็เตรียมใจเหลวกับฝ่าบาทได้เลยค่ะ และส่วนทีมหัวเขียวั้น...

ตั้งแต่เล่ม 3 เป็นต้นไปเราได้คุณแกะกลับมาสร้างสรรค์ของแถม ให้อีกครั้ง หวังว่าจะถูกใจทุกคนกัน และอยากให้รอคอยเซอร์ไพรส์ ในเล่มพิเศษด้วยค่ะ ในรอบพิมพ์ครั้งที่ 1 จะมีลายเซ็นคุณ Yuna แถมให้เช่นเดิมทุกเล่มนะคะ

ขอให้ทุกท่านเพลิดเพลินกับน้องที่ยัยกันนะคะ

จากใจผู้เขียน

สำหรับภาพยนตร์แล้วจำนวนผู้เข้าชม 11 ล้านครั้ง อาจสามารถดึงดูดผู้คนจำนวนมากกว่าสิบล้านคนเข้ามาดูได้เลยทีเดียว สำหรับนิยายของนักเขียนหน้าใหม่ที่ดึงดูดผู้อ่านจำนวนมากหันมาสนใจผลงานได้ขนาดนี้ นับว่าประสบความสำเร็จไม่น้อย เรื่องราวยาวถึง 200 ตอน โดยใช้เวลาเขียนเพียง 1 ปี นักเขียนต้องอาศัยความอดอย่างมากจึงจะเขียนได้จนจบ แล้วยังต้องอาศัยความตั้งใจแรงกล้าจนสามารถผลักดันผลงานชิ้นนี้ออกมาได้สำเร็จ แถมยังต้องยืนอยู่ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากทั้งนักอ่านและกลุ่มผู้ต่อต้านอีกหลายครั้ง

เหตุผลที่บริษัทแบล็กเลเบลคลับสนใจผลงานเล่มนี้ ไม่ได้เป็นเพราะจำนวนผู้เข้าชมที่ถูกกล่าวขวัญถึง หรือเหตุการณ์โต้แย้งที่เกิดขึ้นมาตลอด แต่เป็นเพราะเรื่องราวได้รับการถ่ายทอดออกมาจากความมานะพยายาม สัมผัสได้ถึงความละเอียดประณีตของผู้เขียน ท่ามกลางความทุกข์ใจและบาดแผลที่ผู้เขียนกล่าวถึงในปัจจุบันลึลึกซึ้งได้ถึงความตั้งใจอันแรงกล้าที่แฝงอยู่ในผลงาน ทำให้ผู้คนค่อย ๆ เข้ามาหลงใหลไปกับเรื่องราวที่ก้าวเดินไปอย่างมั่นคง

การย่อนเวลาเป็นรูปแบบของเรื่องราวที่ถูกนำมาเขียนเป็นนิยายแฟนตาซีอยู่บ่อยครั้งและยังคงความเร้าใจได้ดี เหตุผลที่ผลงานชิ้นนี้ปลั่งประกายขึ้นมาได้ แทนที่จะถูกฝังอยู่ในความทั่วไปจนทำให้เกิดความรู้สึกน่าเบื่อหน่าย น่าจะเป็นเพราะความแข็งแกร่งที่ละลายอยู่ในผลงาน ระหว่างตีพิมพ์หนังสือ อริสเทีย จักรพรรดินีผู้ถูกลืม 5 เล่ม ภายในใจนักเขียนเกิดความรู้สึกต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ตอนนี้งำลังรอคอยคำวิจารณ์จากเหล่าผู้อ่านด้วยความกังวลผสมความตื่นเต้น

แม้ว่าจะประสบความสำเร็จต่างกันมากมายนาน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนคือ เหล่าผู้อ่านเองก็น่าจะรอคอยผลงานเรื่องต่อไปของผู้เขียนไม่ต่างกัน

ของยูนา

สารบัญ

ตอนที่ 2 ภาคปัจจุบัน 3

1. พระราชวังฤดูร้อน.....11
2. หญิงสาวผู้ถูกเลือก.....111

ตอนที่ 2 ภาคปัจจุบัน 4

1. สงครามกุหลาบ.....231
2. พระชายา VS พระชายา.....311

ภาคผนวก

- คำอธิบายเสริม : เกี่ยวกับกองกำลังอัศวิน386

SE-ED
inspiration starts here

● เมือง

◎ เมืองหลวง

□ น้ำแข็ง

▨ พื้นที่กันดาร

■ เขตปกครองของ
มาร์ควิส

โซโน

จักรวรรดิ
แคลชีนา

■ เขตปกครองโมนิโก

เมืองหลวงแคลเชีย

SE-ED

inspiration starts here

SE-ED

inspiration starts here

ตอนที่ 2 ภาคปัจจุบัน 3

อยู่ๆ ก็มีหญิงสาวปรากฏตัวขึ้นในวังหลวง

จะใช่เจ้าหรือเปล่า หญิงสาวผู้ถูกเลือก

จี๋ขึ้นมาแล้วอย่างนั้นหรือ?

ภาพเบื้องหน้าแปรเปลี่ยนเป็นสีขาว

ในโลกสีขาวที่ไม่ได้ยินเสียงใด มองไม่เห็นสิ่งใด

ข้าคร่ำครวญอย่างแผ่วเบา

inspiration starts here

SE-ED

inspiration starts here

พระราชวังฤดูร้อน

1

อากาศร้อนอบอ้าวจนหายใจไม่ออก เหงื่อไหลเป็นทางยาวลงไป
ตามแนวกระดูกสันหลัง รู้สึกร้อนวูบทุกครั้งเมื่อผมที่รวบไว้ปัดผ่านหลังคอ
ซำยกแขนขึ้น มองเลยไปยังแขนเสื้อคลุมที่ปิดยาวไปจนถึงข้อมือ
เห็นผ้าสีดำอมความร้อนแล้วก็ถอนหายใจ

โอ้ยร้อน! ยิ่งเห็นแบบนี้ยิ่งร้อน

เป็นเวลาครึ่งปีแล้วหลังจากที่คณะทูต เซอร์ราช รวมถึงอัลเลนดิส
ออกจากเมืองหลวงไปตอนนี้เข้าฤดูใบไม้ผลิ ในระหว่างนั้นฤดูอากาศผ่าน
ไปถึงสองรอบ ก่อนย้อนเวลากลับมาไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเลย
ปีนี้สภาพอากาศแปลกมากจริง ๆ ฤดูหนาวปีที่แล้วอากาศก็อุ่นผิดปกติ
ตอนนี้เพิ่งจะเข้าปีใหม่ได้ไม่ถึงห้าเดือนดีแต่อากาศกลับร้อนเอามาก ๆ

ถ้าตอนนี้ยังร้อนขนาดนี้ แล้วฤดูร้อนจะอย่างไร?

ข้าปาดเหงื่อแล้วเฝ้าน้ำมองหลังคาของวังหลวงที่ส่องประกายสีทอง ภายใต้วงอาทิตยซึ่งแผดแสงร้อนแรง กำแพงของพระราชวังชั้นในแข็งแกร่ง หนาที่ใดเทียบ ด้านบนมีธงสีน้ำเงินเข้มปักกรุ๊ปโล่สีเงินโบกสะบัดไปมา

กองกำลังอัศวินที่หนึ่งรวมถึงข้ากำลังยืนเรียงแถวตอนอยู่บริเวณ ประตูทางเข้าที่บรรจบกับกำแพงสูงตระหง่าน มีอัศวินถือธงที่ปักเป็นรูปหอก สีเล่มยืนอยู่ตรงกลาง

“...เท่านี้ นี่คือหน้าที่ของพวกเรา เข้าใจหรือไม่?”

“ครับ/ค่ะ! เข้าใจครับ/ค่ะ”

“ดี! หมู่ที่ทำผลงานได้ดีที่สุดจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างเหมาะสม เพราะฉะนั้นเตรียมการฝึกภารกิจให้ดีที่สุด”

หลังจากที่พูดจบเคานต์เฟลลิ่งก็ดึงดาบขึ้นมาแล้วตะโกน

“หอกแห่งแคลทินา ทะลุทะลวงพวกมันให้ได้ ไป!”

“เฮ!”

เหล่าอัศวินที่ยืนเรียงแถวอยู่พร้อมใจกันชักดาบขึ้นมาร้องตะโกน ส่งเสียงปลุกขวัญกำลังใจ ข้าเห็นท่าทางเหล่านั้นแล้วได้แต่ถอนใจ

ไม่ได้จริง ๆ หรือ?

วันนี้คือวันแรกของเดือนห้าปี 963 ตามปฏิทินจักรวรรดิ เป็นวัน ฝึกภารกิจจำลองสถานการณ์รบซึ่งจะจัดขึ้นทุกสองปี โดยมีช่วงเวลา ในการเตรียมพร้อมราว ๆ สองสัปดาห์ และอีกหนึ่งวันสำหรับวางแผน กลยุทธ์ แม้ว่าไม่มีใครสนใจคำแนะนำของข้าในการประชุมกลยุทธ์เลย

ทั้ง ๆ ที่อุตสาหกรรมการศึกษาอย่างหนักถึงได้กล้าเสนอความเห็นไป มันเป็นทฤษฎีที่ดีมีความเป็นไปได้ไม่น้อยขนาดทุกคนต้องส่ายหัวปฏิเสธ เลยหรือ?

“ทั้งหมดเตรียมพร้อม!”

พอเหลือบมองด้านข้างเห็นชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีแดงและอัศวินอีกแปดคน ข้างสบตากับคาร์เซนที่หันม้ายิ้มบาง ๆ ให้ ข้ายิ้มตอบแล้วสลัดความอึดอัดใจทั้งหมดทิ้งไป โล่งใจที่อย่างน้อยยังได้อยู่หมุดเดียวกับเขา

การจำลองสถานการณ์รบเป็นหนึ่งในภารกิจประจำของกองกำลังอัศวิน โดยแบ่งออกเป็นสองฝ่ายแยกตามกองกำลัง ฝ่ายโจมตีและฝ่ายตั้งรับ มีเป้าหมายคือการแข่งขันกันเพื่อโจมตีวังหลวง (ฝ่ายโจมตี) และป้องกันวังหลวง (ฝ่ายตั้งรับ) การซ้อมรบในคราวนี้กองกำลังอัศวินที่หนึ่งซึ่งข้าสังกัดอยู่ถูกกำหนดให้เป็นฝ่ายโจมตีวังหลวง แล้วเข้าไปช่วยดยุกราชที่ถูกจับเป็นเชลยในตำหนักเดลลาให้สำเร็จภายในระยะเวลาครึ่งวัน

“โจมตี!”

“เฮ!”

เหล่าอัศวินที่เป็นทัพหน้ารวมถึงหมู่ที่ข้าอยู่ตะลุยไปข้างหน้า เนื่องจากอากาศที่ร้อนจัด การฝึกซ้อมในปีนี้จะจำลองสถานการณ์ให้เป็นเสมือนสงครามปิดล้อมเพื่อลดความยุ่งยาก เพราะฉะนั้นประตูของวังชั้นในจึงเปิดอ้าไว้อยู่แล้ว อัศวินทั้งสองฝ่ายได้รับเพียงดาบ โล่ ธนู และอาวุธพกพาเท่านั้น

“วิ่งไป! เร็วขึ้นอีก!”

inspiration starts here

“อีกนิดก็จะเข้าไปอยู่ในระยะยิงแล้ว! ทุกคนระวังด้วย!”

ข้ายกโล่ขึ้นพร้อมกับกลืนความเสียดายที่ไม่สามารถขี่มาได้ลงไป ลูกธนูนับร้อยปลิวผ่านหัวของข้าและอัศวินคนอื่น ๆ ที่ยกโล่กำบังพร้อมวิ่งดาหน้าเข้าไป ลูกธนูที่ใช้ผ้าชุบสีเหลืองหุ้มปลายแหลมไว้ถูกยิงรัวเข้ามาราวกับท่าฝน

พี่! พี่! จึก!

“โอ๊ย! โธ่เว้ย!”

“คนที่ตายแล้วออกไปด้านหลัง!”

ขณะที่ตายแล้วซึ่งก็คือคนที่ชุดมีรอยเบื่อนสีเหลืองค่อย ๆ หลบไปทางด้านหลัง เหล่าอัศวินทัพหน้าก็ผ่านเข้าประตูวังได้อย่างปลอดภัย และเริ่มปะทะกับกองกำลังอัศวินที่สองที่ปิดทางไว้ ฝ่ายศัตรูกำลังยิงลูกธนูลงมาจากด้านบนกำแพงวังอย่างเอาเป็นเอาตาย ทำให้จำนวนคนในกองกำลังของเราที่ยังไม่สามารถฝ่าเข้าไปได้ลดลงพอสมควร

ข้าหลบเข้าหลังโล่แล้วขมวดคิ้ว หันไปมองอัศวินฝ่ายเราที่กำลังป้องกันตัวจากลูกธนูซึ่งยังเข้ามาไม่ขาดสาย

หากมันชักช้าแบบนี้ลำบากแน่

กองกำลังอัศวินฝ่ายเราที่ยืนอยู่ในระยะยิงของลูกธนูยังเหลืออยู่จำนวนหนึ่ง ต่อให้หลบหลังโล่แต่ถ้าโดนยิงซ้ำ ๆ เป็นท่าฝนแบบนี้ อย่างไรก็ตามไม่พ้น นี่เพิ่งจะเริ่มรบ หากได้รับความเสียหายสะสมเรื่อย ๆ ต่อไปต้องลำบากแน่ ๆ

ทำอย่างไรถึงจะหยุดท่านี้นั้นได้ล่ะ?

ผลอเหม่อลอยเพียงเสี้ยววินาทีฝ่ายศัตรูก็เดินเข้ามาวัดดาบตรงเบื้องหน้าแล้ว อาจเพราะมีข้าคนเดียวที่ห้อยเหรียญตราสีเงินท่ามกลางคลื่นเหรียญตราสีแดง อัศวินที่วิ่งกรูตรงเข้ามาจึงมีมากกว่าที่คิด

ข้าตั้งดาบขึ้นป้องกันดาบที่พยายามแทงเข้ามาบริเวณหัวใจ จนต้องถอยร่นไปด้านหลังแล้วค่อยหยุดยืน ดาบที่แทงมาจากด้านบนหยุดอยู่ในระยะนำหวาดเสียว

“เฮ้อ...”

ข้ากระซิบดาบ รู้สึกโล่งอกหลังจากที่ตกใจเมื่อครู ถึงจะเป็นเพียง
การซ้อมรบแต่การโจมตีเมื่อคืนนี้ถือว่าอันตราย กองกำลังอัศวินที่สองที่โจมตีข้า
ก็ทำท่าโล่งอก ดูท่าทางจะตกใจเช่นกัน

ในวินาทีนั้นข้าสังเกตเห็นประตูไม้เล็ก ๆ อยู่ห่างออกไปประมาณ
ร้อยก้าว มันเป็นทางเข้าออกของข้ารับใช้และข้ารับใช้ระดับล่างที่เป็นสามัญชน
ใช้แล้ว! ตรงนี้แหละ

ข้าตัวตดดาบไปมาแล้วก้าวถอยหลัง อัศวินฝ่ายเราที่ยืนอยู่แถวหลัง
วิ่งเข้ามาปิดรั้วโหวแทนตำแหน่งข้า

ข้ามองหาคาร์เซนอย่างรวดเร็ว เขากำลังถอยมาหลังจากลี้ภัยอัศวิน
ฝ่ายตรงข้ามได้พอดี

“คาร์เซน”

“...”

“คาร์เซน!”

“หืม...มีอะไร? ตกใจหมด!”

คาร์เซนกระซิบดาบในมือพร้อมปรับลมหายใจให้เป็นปกติ แล้ว
หันมาช้า ๆ ข้าส่งสัญญาณพยักเพยิตไปทางประตู คาร์เซนตาเป็นประกาย
ทันทีเมื่อเห็นประตูไม้

“ดี! ไปกัน!”

inspiration starts here

เขาตอบสั้นกระชับ รีบตรวจสอบตำแหน่งของสมาชิกในหมู่ แล้วรอด
เข้าไปช่วยสมาชิกที่เหลือที่กำลังประจันหน้ากับฝ่ายตรงข้ามจนอีกฝ่ายลี้ภัย
จากนั้นจึงถอยออกมาออกไป ไม่ง่ายเลยที่จะหลบไปยังที่ปลอดภัยท่ามกลาง
การสู้รบซุลมุนเช่นนี้ คาร์เซนบอกให้ทุกคนแก้มองทำประหนึ่งเป็นคนตาย
แล้วค่อย ๆ ถอยออกไปด้านหลัง

“เดมโมนิกเจของดีแล้ว ไปทางนั้นกัน”

“หืม? ให้กลับไปด้านหลังอย่างนั้นหรือขอรับ?”

“ไม่ใช่ ดูข้าง ๆ สิ มีบันไดป็นชั้นกำแพงวังอยู่ใกล้ ๆ นั่นไง”

อัศวินร่างใหญ่หรีตานิ้งฟังคาร์เซนก่อนจะตอบ

“จะให้เข้ายึดกำแพงวังอย่างนั้นหรือขอรับ? ด้วยกำลังแค่หมู่เรา
ทำทางไม่น่าเป็นไปได้นะขอรับ”

“ว่ายังไงเดมโมนิก?”

คาร์เซนทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่กลับหันมาทางข้า ข้าทำ
หน้าไม่พอใจ หันไปมองทางสมาชิกในหมู่แล้วอธิบายอย่างรวดเร็ว

“เป็นไปได้ค่ะ แน่นอนว่ามีข้อจำกัดเรื่องเวลาอยู่ด้วย แต่อัศวินที่
เฝ้าตามหัวถนนภายในวังมีจำนวนไม่มาก ความรุนแรงในการรื้อกลับ
ไม่น่าหนักอย่างที่คิด ในสถานการณ์นี้หากเราสามารถยึดกำแพงวังได้
จะย่นระยะเวลาการฝ่าเข้าไปได้มากค่ะ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะขอรับ คนแค่สิบคนจะให้ไปยึดกำแพงวัง เป็นไป
ไม่ได้หรอก...”

“แค่นี้ยังไม่กล้าเสี่ยง ซ้ำฉลาดกว่าที่คิดนะค่ะ”

ข้าลองกระตุ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา อัศวินหนุ่มร่างใหญ่ชักสั่น
กััดฟันกรอดมองมาที่ข้า ชายคนนั้นกระชับดาบในมือ อัศวินคนอื่น ๆ
ก็เช่นกัน

เหมือนอย่างที่คุณคิดไว้เลย

ข้ายกมุกปากขึ้นเล็กน้อย นอกจากเซอร์ดิลลอนที่สนิมสนมตั้งแต่แรก
แล้ว คนอื่นที่ดูแคลนข้าอยู่พอโดนกระตุ้นเช่นนี้เข้าไปรับรองว่าต้องได้ผล
พวกนั้นคิดว่าข้าเป็นแค่ผู้หญิง ไม่มีความสามารถอะไรเข้ากองกำลังอัศวินได้

เพราะบารมีของตระกูล พอได้ยินข่าวถูกว่าชีฆลาดก็คงจะยอมไม่ได้อยู่แล้ว

ข้า คาร์เซน และอัศวินอีกแปดคนค่อย ๆ เคลื่อนตัวเลียบก่าแพงวัง
ไม่ให้เป็นที่สังเกตของฝ่ายศัตรู ลิบก้าว ยี่ลิบก้าว ห้าลิบก้าว ร้อยก้าว
ในที่สุดก็ถึงเป้าหมาย เราใช้แรงทั้งหมดช่วยกันผลักประตูเล็กตรงหน้า

ครืดดด... ตึงงง!

เกิดเสียงดังสนั่นขึ้นพร้อมกับประตูไม้ที่ลั่นลงมา ทุกคนรีบหันไป
มองหาว่ารอบ ๆ มีศัตรูหรือไม่ พวกนั้นคงยังซุ่มมุนตะลุมบอนกันอยู่
ถึงเสียงจะดังพอสมควร แต่ก็โชคดีที่ไม่มีใครได้ยิน

พวกเรารีบวิ่งเข้าไปแล้วไต่บันไดขึ้นด้านบนก่าแพงวัง เหล่าอัศวิน
ของกองกำลังอัศวินที่สองไม่คิดว่าจะมีใครลอบมาทางข้างหลัง จึงมัวแต่
เล็งธนูไปที่ประตูหน้าอย่างเดียว

พวกเราจัดการพวกนั้นเงียบ ๆ หลังจากผ่านไปได้ไม่เท่าไร พวกนั้น
ก็เริ่มรู้ตัว แต่สายเกินไปแล้ว หมู่ของเราบุกขึ้นมาถึงด้านบนก่าแพงวัง
เรียบร้อย

ข้าที่อยู่แถวสองแลเห็นเลียร์มิผีปากแห้งผากไปด้วย ประเมินระยะทาง
ไปยังพื้นที่เป้าหมายไปด้วย

ประมาณยี่ลิบก้าว

หลังต่อสู้กับกองกำลังอัศวินที่สองที่รุกกันเข้ามาได้พักหนึ่ง จำนวน
ฝ่ายศัตรูที่อยู่บนก่าแพงวังก็ลดลงไปมาก

“แผนต่อไป!”

ข้าตะโกนสุดเสียง ฝ่ายศัตรูชะงักแล้วกระชับดาบในมือมัน เราต้อง
พยายามสุดแรงในการดันพวกนั้นให้ถอยร่นเพื่อให้ไปถึงเป้าหมาย

“สกดไว้ เป้าหมายคือหอสังเกตการณ์!”

กว่าพวกกองกำลังอัศวินที่สองจะคิดได้ว่าเป้าหมายคือที่ไหนแล้ว ร้องตะโกนเตือน พวกเราก็นำขึ้นมาถึงหอคอยสูงเสียดฟ้าไปแล้ว ในระหว่างนั้น หมู่เรามีคนตายไปสอง ส่วนที่เหลืออีกแปดคนเข้ามาได้หมด คาร์เซนและ อัศวินสองคนถือโล่ยืนคุ้มเชิงคอยต้านไว้อยู่หน้าทางเข้า ชำกับอัศวินอีกสี่คนที่เหลือวิ่งขึ้นบันไดวนไปจัดการฝ่ายศัตรูด้านในหอคอย และไปถึงจุดสูงสุดของหอคอยได้ในที่สุด

“ทุกคน เห็นเป้าหมายชัดเจนหรือไม่คะ?”

“...ขอรับ”

“ดีค่ะ งั้นเรามาช่วยให้สนุกไปเลย”

ข้าอี้ม แล้วหยิบลูกธนูที่วางกองเต็มไปหมดขึ้นมา สมาชิกในหมู่ มองข้าอย่างอิดออดแล้วหยิบลูกธนูขึ้นมาโดยไม่พูดอะไร

พีว!

ลูกธนูห้าดอกที่ปลายย้อมด้วยสีเหลืองพุ่งไปยังเหล่ากองกำลังอัศวินที่สองที่กำลังป้องกันประตูวัง ลูกธนูที่พุ่งกระจายกันออกไปในทันทีกระตุ้นขวัญและกำลังใจของฝ่ายเราซึ่งไม่เคยมาก่อนว่าจะได้รับการช่วยเหลือ

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ ข้ามองดูตำแหน่งการปะทะที่เปลี่ยนไปแล้วจะมีมือออกจากคันธนู การยิงธนูลงไปด้วยได้ผล อัศวินฝ่ายเราผ่านประตูวังเข้ามาแล้วมุ่งหน้าไปตามมุมถนนทั้งหกที่ตรงสู่ตึกหลักตลลง

เหล่ากองกำลังอัศวินที่สองคงคิดจะใช้กำลังทั้งหมดที่เหลือป้องกันหัวถนน จึงเริ่มลงมาจากกำแพงวังที่โดนโจมตีจนยับเยิน

ข้าอี้มในทันที เราสามารถบุกเข้าไปในตึกหลักได้เร็วกว่าที่คิด ซึ่งนั่นหมายความว่าโอกาสชนะก็สูงขึ้นตามไปด้วย

“เฮลละ! ทุกคนยิงส่งท้ายอีกคนละห้าดอกแล้วลงไปกันเถอะค่ะ”

“รับทราบขอรับเดมโหมก!”

ก่อนหน้านี้ตอนที่เล่าแผนการให้ฟัง น้ำเสียงของเหล่าอัศวินเจือด้วยความดูแคลนไม่น้อย แต่เวลานี้อาการแบบนั้นลดลงอย่างเห็นได้ชัด ข้ายิงธนูออกไปอีกห้าดอกด้วยความรู้สึกยินดีเล็กน้อยก่อนหมุนตัวกลับได้เวลาลงไปแล้ว

เมื่อลงมาจากบันไดชั้นก็มองเห็นम्मสีแดงปลิวไสว พวกที่ยืนป้องกันอยู่ตรงทางเข้าหอคอยในตอนแรกทั้งหมดสามคน ตอนนี้เหลือเพียงคาร์เซนและเซอร์จัสคนที่เคยต่อปากต่อคำกับข้า ทั้งสองกำลังต่อสู้กับศัตรูอยู่อีกคน หมู่เราคงถูกจัดการไปแล้ว

“สุดท้ายอดมากเลยหัวหน้าหมู่ แล้วก็เซอร์จัสด้วย พักสักหน่อยเถอะค่ะ”

“มาแล้ววี”

พวกเราห้าคนซึ่งรวมข้าเข้าไปด้วยก้าวออกไปข้างหน้า เหล่ากองกำลังอัศวินทั้งสองชะงักก่อนพยายามป้องกันหัวถนน จะถอยตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว ถึงจะเหลือเพียงหมู่ของเราแต่คิดจะจัดการคงไม่ใช่ง่าย ๆ

เวลาผ่านไปนานเท่าใดแล้วนะ?

การต่อสู้อย่างดุเดือดสิ้นสุดลง ในที่สุดเราก็ชนะ ฝ่ายนั้นพยายามต้านทานจนถึงที่สุด ทันทีที่อัศวินคนสุดท้ายล้มลง ทุกคนก็ทรุดลงในสภาพหมดสิ้นเรี่ยวแรง ตอนที่กำลังพักเอาแรงกันนั้นอยู่ ๆ คาร์เซนก็โผล่ออกมาหลังจากทำท่าคิดอยู่นาน

“ไปทางไหนดีล่ะ?”

“ไปทางถนนใหญ่ไม่ดีกว่าหรือ เราน่าจะไปรวมพลกับคนอื่น ควรจะ...”

“ไม่ได้ขอรับ เราควรไปตามเส้นทางเล็ก ๆ ทำไม่ถึงจะต้องกลับไปโดยไม่ยอมใช้ทางที่สั้นที่สุดล่ะขอรับ?”

“แต่ว่าเซอร์จิสคะ เรามีกันแค่เจ็ด...”

“เอว? เป็นความคิดของเดมไม่ใช่หรือ ตอนนี้อย่างไรจะมีสิทธิ์มาพูดเรื่องจำนวนคนน้อยได้นะขอรับ”

ข้าชกสีหน้ามองไปทางเซอร์จิสที่ทำหน้าเย้ยหยันแล้วถอนหายใจเบา ๆ ถึงแม้ว่าท่าทีของสมาชิกคนอื่นดีจะขึ้นแล้ว แต่ยังเหลือเขาที่รักษาความเป็นปราชญ์ไว้อย่างเหนียวแน่น คงยังเคืองที่โดนหาว่าซี้ซาลาดอยู่เป็นแน่

“ทราบแล้ว คราวนี้เราไปตามความเห็นของเซอร์จิสกัน”

คาร์เซนพยักหน้าตัดสินใจ สมาชิกทั้งหมดตามหลังเขาไปยังทางที่แคบที่สุดในบรรดาเส้นทางทั้งหกที่ได้รับอนุญาตให้ใช้

“...ถูกล้อมแล้ว”

เสียงกลืนน้ำลายดังมาจากรอบตัวข้า

หมู่ของเราแทรกตัวเข้ามาตรงทางแคบ ๆ ตามความเห็นของเซอร์จิสได้อย่างง่ายดายกว่าที่คิด จนมาถึงจุดที่มองเห็นตำหนักเดลลาได้ ทำทางนี้จะเป็นแผนของศัตรู การกรูเข้ามาดักล้อมหน้าล้อมหลังอย่างรวดเร็วทำให้ข้ายังมั่นใจ

ทำอย่างไรดี? จำนวนคนเพียงเท่านี้จะฝ่าไปได้

ในระหว่างนั้นเราก็ก่สายกำลังพลเพิ่มไปอีกหนึ่ง ตอนนี้อยู่เพียงแค่หกคน ข้าลองกะดูคร่าว ๆ ศัตรูที่ล้อมอยู่มีประมาณสองหมู่ เท่ากับสามต่อหนึ่งเป็นการต่อสู้ที่เสียเปรียบอย่างสิ้นเชิง โชคดีที่เป็นทางแคบ ทำให้ศัตรูดาหน้าเข้าได้มากที่สุดเพียงครึ่งละห้าคนเท่านั้น

ข้ามองศัตรูที่เข้ามาใกล้แล้วกัดริมฝีปาก ส่งเสียงคำรามขู่ขวัญแล้วจู่โจม

ทันทีที่ยกโล่ขึ้นบังดาบที่พุ่งมาทางขวา ดาบอีกเล่มก็จ่อลงตรงปา
เป็นไปไม่ได้ที่จะชักโล่กลับมาบังจึงหลับตาลงคิดว่าต้องตายแน่แล้ว ทันใดนั้น
ดาบอีกเล่มก็พุ่งเข้ามาขวาง คาร์เซนนั่นเอง

“ระวังหน่อย”

“ขอใบ้ใจ”

ข้าขอบคุณแล้วถอยออกมาก้าวหนึ่ง ตอนนี้ฝ่ายเราล้มไปอีกหนึ่ง
เหลือเพียงแค่ห้าคน ถ้าปล่อยต่อไปคงแพ้แน่นอน

จะใช้วิธีไหนได้บ้างนะ?

ข้าเฝ้าปากแน่นพร้อมหันไประวังศัตรูที่เข้ามาทางด้านหลัง สายตา
มองเห็นอาคารที่อยู่ไม่ไกล ความคิดหนึ่งพลันแล่นเข้ามา

จะทำได้ไหมนะ?

จุดที่พวกเรายืนอยู่เป็นทางที่ทอดไปยังตำหนักบัว หนึ่งในที่ประทับ
ซึ่งใช้เป็นตำหนักของเหล่านางสนม ถนนตรงนั้นค่อนข้างแคบเนื่องจากเป็น
ทางผ่ากลางระหว่างอาคารสองหลังที่หันหน้าเข้าหากัน จากตรงที่ข้ายืนอยู่
ห่างจากตัวอาคารด้านซ้ายไปเพียงสองก้าวเท่านั้น

ข้าตั้งรับดาบที่พุ่งเข้ามาพร้อมกับกะระยะทางไปด้วย ดูเหมือนจะ
เป็นไปไม่ได้แต่อาจไม่สำเร็จก็ได้ ปัญหาตอนนี้คือศัตรูที่โหมกระหน่ำเข้ามา
ไม่มีช่องให้พิกันต่างหาก ถ้าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อให้มีแผนก็ใช้ไม่ได้อยู่ดี

ทำอย่างไรดี?

ข้าลंगเลอยู่พักหนึ่งก็ตัดสินใจลงเสียงดู ระหว่างพยายามต้าน
ไปเรื่อย ๆ จนแพ้ กับลงเสียงดูแล้วล้มเหลวผลลัพธ์ที่ได้ก็ไม่ต่างกัน

ข้าแกว่งดาบไล่ศัตรูสุดแรง จากนั้นจึงปล่อยโล่กำบังที่กำแน่นอยู่

ในมือซ้ายลงพื้นจนเกิดเสียงดัง ศัตรูต่างตกใจหันไปมองโล่ ข้าก็รีบวิ่งเร็วจี๋
เหวี่ยงบันไดเชือกที่พกมาด้วยขึ้นไปด้านบนอาคาร

พื้ววววว! กึก!

ตัวอาคารไม่ได้สูงมากทำให้ตะขอสามารถเกี่ยวตรงที่ตั้งใจไว้อย่าง
แม่นยำ ข้ากวัดแกว่งดาบสุดแรงเพื่อไล่ศัตรูแล้วรีบไต่ขึ้นบันไดไปยังด้านบน
อาคารอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงหยิบธนูที่หลังออกมา

ข้าเสะยะยืมแล้วง้างสายธนู ลูกธนูที่ย่อมปลายด้วยสีเหลืองพุ่งไปหา
อัศวินที่พยายามจะไต่บันไดขึ้นมา ข้าสูดหายใจลึกแล้วรีบง้างธนูอีกครั้งทันที
ลูกธนูตัดผ่านอากาศพุ่งโดนคนที่ไล่ตามหลังเซอร์จัสมาติด ๆ พวกอกกำลัง
อัศวินที่สองรู้ว่าโดนลอบยิงก็รีบหมุนตัวมาทางข้าอย่างว่องไว สมาชิก
ในหมู่ของเรารีบเข้าขวางพวกที่พยายามพุ่งมายังบันไดเอาไว้

“ดี! ดันออกไปแบบนี้แหละ”

“รับทราบขอรับ!”

เสียงสั่งการของคาร์เซนแฝงไปด้วยความยินดีประสานกับเสียง
ตอบรับของกองกำลังอัศวินดังก้อง ระหว่างที่พวกนั้นกำลังสู้ยืดตา ข้าก็
เล็งธนูยิงไปยังกองกำลังอัศวินที่สองเรื่อย ๆ จนกองกำลังฝั่งนั้นลดลงไป
กว่าสิบคน

พอลูกธนูหมดก็ไต่ยีนเสียงตะโกนของเหล่าอัศวินฝ่ายเราว่าจัดการ
อัศวินที่เหลือหมดแล้วเช่นเดียวกัน

“ชนะแล้ว!”

“ทำได้แล้ว!”

“เป็นการลอบยิงที่ยอดเยี่ยมมากขอรับ”

“...ขอบคุณขอรับเดมโม่ निक”

ข้าบาทเหนือที่หน้าผากแล้วยิ้ม พอเห็นเซอร์จิสค้อมศีรษะลงเล็กน้อย และอัศวินคนอื่น ๆ ยกนิ้วโป้งให้พร้อมชมว่าเป็นกลยุทธ์ที่ยอดเยี่ยม หัวใจก็เต้นแรงด้วยความยินดี

“ลงมาได้แล้วขอรับ ก่อนกำลังเสริมจะเข้ามา”

“จะลงไปเดี๋ยวนี้ค่ะ”

ตอนที่ข้ากำลังจะลงไปก็ต้องชะงัก ช่วงกำลังต่อสู้ซูลมุนตะขอที่เกี่ยวบันไดเกิดหลุดไปตัวหนึ่งเหลือเกี่ยวไว้เพียงตัวเดียว

“มีอะไรหรือเปล่าขอรับ?”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรค่ะ”

ข้าเหยียบลงบนเชือกเกลียวที่แกว่งไปมาอย่างระมัดระวัง บันไดที่ทำจากเชือกเพียงเส้นเดียว ตะขอแค่ตัวเดียวน่าจะเอาอยู่คงไม่เป็นปัญหาอะไร

ถึงแกว่งไปมาบ้างแต่เชือกก็ถูกตรึงอยู่กับที่ได้มั่นคงพอสมควร ข้าจึงเหยียบลงไปทีละก้าวด้วยความสบายใจ ทันใดนั้นข้าก็เกิดก้าวพลาดคว้าเชือกไว้ไม่ทันจึงร่วงลงมาทันที อยู่ ๆ ก็เหมือนมีอะไรมาห่อหุ้มตัวข้าที่กำลังลอยกลางอากาศไว้

ข้าหลับตาปีนใจคิดว่าต้องกระแทกพื้นแน่ ๆ จึงพยายามม้วนตัวให้กลมเข้าไว้ แต่กลับไม่รู้สึกร่างกระแทกพื้นแรงอะไร มีเพียงความรู้สึกที่เหมือนถูกดิ่งรั้งไว้เท่านั้น

“ระวังหน่อยสิหนูน้อย”

ข้าค่อย ๆ ลืมตาขึ้น บางอย่างสีแดง ๆ แวบผ่านเข้ามาในสายตา จึงกะพริบตาซ้ำ ๆ แล้วหลุดปากออกมาอย่างไร้สติ

“...คาร์เซน?”

“ใช่...ข้าเอง”

เมื่อก็ยังอยู่ตั้งไกล แล้วเข้ามาทอดข้าไว้เต็มอ้อมแขนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาหอบหายใจแล้วหมดตัว

“ใครบอกให้เจ้าทำอะไรไม่รอบคอบแบบนี้ ฮี!”

“เอ่อ...ปล่อยข้าก่อน...”

“หืม?”

ข้าหันไปพูดด้วยใบหน้าแดงก่ำ คาร์เซนที่ทำท่าสงสัยถึงได้รู้ตัวแล้วยื้มก่อนจะค่อย ๆ ปล่อยข้าให้ยืนพังกาแพงไว้

ข้าตกใจจนต้องรีบยกมือวางทาบหัวใจที่เต้นแรงไว้ พยายามปรับลมหายใจแล้วสูดหายใจเข้าลึก ๆ หายใจออกยาว ๆ ข้าไปเข้ามา จนรู้สึกได้ว่าแก้มที่แดงก่ำและลมหายใจหอบถี่เริ่มกลับเข้าสู่สภาวะปกติ

อาจเพราะเห็นข้าสีหน้าดีขึ้นมากแล้ว คาร์เซนที่ยืนกอดอกอยู่ถึงได้กระดิกนิ้วเรียก ข้าสองจิตสองใจแต่ก็ขยับเข้าไปหา เขาตีดนิ้วไล่หน้าผากข้าแล้วทำหน้าขมมองข้าที่แสบน้าผากจะต้องยกมือขึ้นลูบ

“รู้ใช่ไหมว่านี่ยังน้อยไป? คราวหน้าถ้าทำอีกจะไม่โดนแค่นี้หรอกนะ เข้าใจไหม!”

“...รู้แล้ว”

“บาดเจ็บตรงไหนรีบล่า?”

inspiration starts here

“อืม...ไม่เป็นไร แค่ตกใจนิดหน่อย”

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว”

คาร์เซนทำหน้านิวตันตัวออกจากกำแพง พอถูกปลอบโยนจนรู้สึกสงบขึ้นมากแล้ว ข้าถึงเพิ่งรู้ว่าสมาชิกรวมหมู่กำลังเฝ้ามองอยู่เงียบ ๆ ก่อนพวกเขาจะเสี่ยงล่อเลียนดัง

“โห...หัวหน้าหมู่ เร็วมากเลยอ้อ”

“นั่นสิอ้อ ทำยังไงถึงได้มาทันเวลาพอดิบพอดีขนาดนี้”

“คงเพราะเฝ้ามองดูอยู่ตลอดสินะ”

“เมื่อก็เป็นคำพูดที่อันตรายมากนะ...”

“หนวูกู! จะไม่ย้ายที่กันหรือไง? ไหนบอกให้รีบไปก่อนกำลังเสริมจะมา”

อัศวินที่แย่งกันพูดแข่งแข่งถึงได้เฝ้ายืนแล้วรีบตรวจสอบอาวุธของตน ซึ่งตอนนี้เหลือกันอยู่เพียงห้าคน ถึงพวกเราจะอยู่ใกล้ตำแหน่งเดลลา แต่รวบรวมคนให้ได้มากกว่านี้อีกสักหน่อยแล้วค่อยบุกเข้าไป น่าจะดีกว่าไปกันเองด้วยกำลังพลแค่นี้

ข้าเดินตามหลังคนทั้งสามที่กวาดตามองรอบ ๆ อย่างระแวดระวัง คาร์เซนซึ่งเดินอยู่ข้าง ๆ เฝ้าย ๆ ก็เอียงคอมาทาม

“ทำไมมองอย่างนั้นล่ะ หลงข้าแล้วสินะ?”

“...พูดอะไรของเจ้า?”

“เอ๊ะ! อุตส่าห์ช่วยไม่ให้บาดเจ็บ นอกจากจะไม่ขอบคุณแล้วยังมาพูดกับข้าแบบนี้อีก!”

จริงสินะ ข้ามัวตกใจที่ตกอยู่ในอ้อมกอดเขานลิ้มขอบคุณไปแล้ว

“ขอโทษ แล้วก็ขอบคุณจริง ๆ นะ คาร์เซน”

“อืม...พูดกันตรง ๆ เมื่อก็ข้าดูดีมากเลยใช่มั้ยล่ะ?”

“...”

“ไม่ต้องมาทำเหมือนจะปฏิเสธ เห็นหมดแล้วนะว่าหน้าแดง”

“เอ๊ะ! ตรงตำแหน่งเดลลาเหมือนกำลังปะทะกันอยู่เลย เอาอย่างไรดีจะเข้าไปเลยไหม?”

ข้าหลบตาแล้วถามออกไป คาร์เซนหัวเราะเสียงทุ้มก่อนพยักหน้า
“ดี! ถ้าพวกนั้นสู้กัน เราจะได้ไม่ต้องระวังตัวมาก เข้าไปกันเลยเถอะ”

ข้าและคาร์เซนวิ่งตรงไปยังตึกเดลลัสพบกับพวกเดียวกัน
ที่กำลังต่อสู้อยู่ สมาชิกที่เหลือสามคนก็รีบเข้ามาหนุน

เราต่อสู้กันมานานแค่ไหนแล้วนะ หลังจากที่ถูกกองกำลังอัศวินฝ่ายเรา
ปล่อยให้การต่อสู้ที่น่าเบื่อยืดเยื้อมาจนเวลาใกล้หมด ในที่สุดพวกเรา
พยายามฟันฝ่ามาถึงชั้นสองจนได้

“หน่ออีกหน่อย!”

“อย่าปล่อยให้พวกนั้นไปช่วยเชลยได้!”

จากการคาดคะเน ข้าคิดว่าเชลยหรือดยุกราชต้องอยู่ในห้องสุดท้าย
ตรงโถงทางเดินอย่างแน่นอน เพราะพวกศัตรูพยายามสกัดกั้นพวกเราไว้
อย่างเอาเป็นเอาตาย

หากเป็นอย่างนั้นทั้งฝ่ายเราและศัตรูก็ไม่มีที่ให้ถอยทั้งคู่

ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายต่างยืนประจันหน้ากันห่างจากเป้าหมายประมาณ
สามสิบก้าว

ข้าถอนหายใจออกมา ถ้ารู้สึกเข้าไปได้มากกว่านี้อีกนิดน่าจะดี
แต่กองกำลังอัศวินที่สองก็พยายามสกัดกั้นจนสุดชีวิต ทำให้เราฝ่าเข้าไป
ได้ยากยิ่ง

มีวิธีอื่นอีกไหมนะ?

ในระหว่างที่กำลังใช้ความคิด คาร์เซนก็ยกไหล่แล้วหันไปมองอัศวิน
รอบ ๆ

“ไม่มีเวลาแล้ว ประจันหน้าไปเลยแล้วกัน เดินหน้าลุยเข้าไปเลย!”

“ถ้าโดนเราสักจะทำอย่างไรดีขอรับ?”

“ก็แพ่ใจ! ไม่ว่าจะใช้เวลาเกินกำหนดหรือแพ่ไปเลยตรงนี้ก็ไม่ว่ากัน
อยู่แล้ว”

“ก็ใช้ขอรับ งั้นก็เอาตามนั้นเลยขอรับ”

พอหัวหน้าหมู่อื่นเห็นชอบด้วย คาร์เซนก็ฉีกยิ้ม

“ดี! พอนับถึงสามให้ดันเข้าไปเลย เดมโมนิก!”

“คะ?”

อยู่ ๆ ก็ถูกเรียก เข้าที่กำลังกระชับโล่ในมือจึงหันไปทันที คาร์เซน
ตรวจสอบสภาพตาบของข้าแล้วสั่งว่า

“เดมเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วเพราะฉะนั้นให้ยืนอยู่แถวสอง
ถ้าเห็นว่ามิช้องก็ฝ่าเข้าไปได้ รีบวิ่งไปยังเป้าหมายทันที”

“รับทราบค่ะ!”

“คนที่คิดว่าตัวเองเคลื่อนไหวได้เร็วกว่าให้ทำด้วยเช่นกัน เอาละ!
ไปลุยกัน หนึ่ง! สอง! สาม!”

ทุกคนยกโล่ขึ้นมาบังแล้วเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างพร้อมเพรียง
อัศวินของกองกำลังอัศวินที่สองตั้งท่ารอสักดั่งแต่เห็นพวกเราเริ่มปรึษา
กันแล้ว แต่ข้าหาโอกาสเคลื่อนตัวแทรกเข้าไปได้เร็วกว่า หลังจากฝ่าเข้าไปได้
ก็รีบวิ่งโดยไม่เหลียวหลัง แล้วผลักประตูเปิดสุดแรงเกิด

“ท่านดยุก!”

inspiration starts here

“โอ้โฮ! นั่นเดมโมนิกไม่ใช่หรือ มาถึงนี้ได้เก่งมากเลยนะ”

ดยุกราชทักทายขณะกำลังจิบชากับท่านพ่อที่ด้านข้างมีเคานต์เฟลลิน
รองผู้บัญชาการกองกำลังอัศวินที่หนึ่ง และเคานต์บอต รองผู้บัญชาการ
กองกำลังอัศวินที่สองนั่งอยู่ด้วย

“...”

ข้าจะพริบตาพริบ ๆ ด้วยความมึนงง รู้สึกอ่อนเปลี้ยขึ้นมาเสียเลย ๆ
อุตส่าห์พยายามต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายจนมาถึงที่นี่ พอเห็นท่าทางสบาย ๆ
ต่างกับสภาพเหตุการณ์ด้านนอกอย่างลิบลับแล้วเร็วแรงก็หายไ้หมด
ข้าพูดไม่ออกได้แต่ยิ้มเจื่อน เคนต์เฟลลินมองมาแล้วพูดว่า

“ได้ยินมาว่าเดิมเป็นคนปราดเปรี้ยวว่องไว แต่ไม่คิดว่าจะมาถึงที่นี่
ได้เลยนะเนี่ย”

“...”

“ท่าทางข้าจะประเมินต่ำไปต้องขอโทษด้วย ถึงจะนุ่มบ่ามไปหน่อย
แต่ก็ถือว่าเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ได้ ถ้าพยายามเพิ่มอีกหน่อยก็คงจะเป็นผู้บัญชาการ
กองกำลังได้”

“ขอบพระคุณค่ะท่านรองผู้บัญชาการ”

ข้าก้มศีรษะแสดงความขอบคุณ ดยุกราชวงถ้วยซาหันไปมองท่าน
พ่อแล้วพูดอย่างชอบใจ

“เคยเรียนข้าเข้าใจเจ้านะที่ดีใจกับความสำเร็จของเลดี แต่ว่าตอนนี้
ไม่ใช่เวลาที่จะมาทำหน้าดีใจ กองกำลังอัศวินของเจ้าแพ้ไม่ใช่หรือไง!”

“เอ่อ...อืม ก็ใช่”

คิ้วของท่านพ่อกระตุก ได้ยินเสียงแตรดังเข้ามาเพื่อประกาศว่าสิ้นสุด
การฝึกแล้ว

ชนะรี? จริงหรือนะ!

มุมปากทั้งสองของข้ายกขึ้นแทบจะทันที ร่างกายที่ห่อเหี่ยวเมื่อครู่
พลันเกิดเร็วแรงขึ้นมาทันใด ท่านพ่อเดินเข้ามาลูบหัวข้าพลางกล่าวว่า

“เทีย”

“คะ...ท่านพ่อ”

“ถึงจะดูเหมือนถูกเจ้าหยาบที่หยิบนความพ่ายแพ้ให้พ่อแบบนี้ แต่พอได้เห็นเจ้าทำภารกิจได้ยอดเยี่ยมพ่อก็ภูมิใจเหลือเกิน ทำได้ดีมาก”

“เอ่อ...”

หลังจากย้อนเวลากลับมา ตั้งแต่ตอนที่บอกว่าจะเรียนวิชาดาบ ท่านพ่อก็ไม่เคยบ่น อีกทั้งยังสนับสนุนการตัดสินใจของข้าเป็นอย่างดี การได้รับคำชมจากท่านพ่อในฐานะอัศวินเป็นครั้งแรกทำให้หัวใจพองโต ข้าดีใจจนทำตัวไม่ถูก

ตอนนั้นดยุกราชก็จรดปากกาখনกลงบนกระดาดที่วางอยู่บนโต๊ะ

“อืม...เอะละ! ได้เวลาประเมินขั้นสุดท้ายแล้ว เคย์เรียน! คะแนนสุดท้ายจะให้แบบนี้ละ เจ้ามีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

“เห็นด้วย แต่กังวลว่าจะมีใครมาพูดอะไรที่หลังหรือไม่?”

“อา...เคานต์เฟลลิน เคานต์บอต พวกเจ้ามีความเห็นเช่นไร?”

“ไม่มีทางจะมีใครนินทาเอาได้หรอกขอรับ ทุกคนก็ได้เห็นผลงานกันถ้วนทั่วนี่ขอรับ”

“ได้ยินไหม? ไม่ต้องไปกังวลกับเรื่องไร้สาระ เอะละ! ถ้าอย่างนั้น ได้เวลาประกาศผลแล้ว”

ดยุกราชลุกจากที่นั่งพร้อมหยิบกระดาดขึ้นมา แล้วคว่ำรงับกรูปหอกสี่ด้ามไขว้กันที่เขวบนอยู่บนผนัง ท่านพ่อพยักหน้าพร้อมคว่ำรงับสี่น้ำเงินเข้มที่ปักรูปโล่สีเงินตามไป

ข้าเดินออกจากตำหนักเดลลาพร้อมกับทั้งสี่ท่านไปยังลานกว้างด้านนอก หลังจากจบภารกิจเหล่ออัศวินมาเย็นเรียงกันเป็นแถวตอน ทุกคนส่งประกายตาแห่งความความคาดหวังไปยังท่านพ่อและดยุกราชที่เดินขึ้นไปบนแท่นพิธี

ในตอนนั้นเองก็มีกลุ่มคนเดินเรียงกันมาจากที่ไกล ๆ ชายหนุ่ม
เจ้าของเรือนผมสีน้ำเงินเดินนำหน้าขบวน ตามมาด้วยอัศวินรักษาพระองค์
ในเครื่องแบบสีขาว เสียงพูดถึงการเสด็จขององค์รัชทายาทที่ปรากฏตัว
อย่างกะทันหันดังขึ้นแข็งแซ่ เมื่อดยุกราชมองปราดด้วยสายตาน่ากลัว
ทุกคนจึงเฝียบลง

“ดวงอาทิตย์ดวงน้อยแห่งจักรวรรดิ ถวายบังคมองค์รัชทายาท
พะย่ะค่ะ”

“ด้วยเกียรติแห่งจักรวรรดิ ขอโทษด้วยที่เข้ามาขัดจังหวะ ตั้งใจจะมา
ตั้งแต่เริ่มกลับมาถึงตอนจบแล้วเสียได้”

“ไม่รบกวนเลยพะย่ะค่ะ ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่พระองค์ทรง
สนพระทัยกิจกรรมของกองกำลังอัศวินพะย่ะค่ะ”

เขาพยักหน้าให้กับคำตอบของท่านพ่อ

“แม้ว่าจะไม่สามารถเข้าร่วมชมการฝึกซ้อมได้ แต่ข้าอยากเป็นคน
มอบรางวัลให้กับผู้ที่ทำผลงานดีเยี่ยมได้หรือไม่?”

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งใหญ่หลวงของพวก
กระหม่อม”

ท่านพ่อส่งกระดาดที่อยู่ใต้มือให้เขาพาลงถอยออกไปยืนด้านหลัง
หนึ่งก้าว เขาคีลกระดาดอ่าน แล้วเฝียบอยู่พักหนึ่งก่อนประกาศว่า

“เหล่าอัศวินอันทรงเกียรติ ผู้เป็นดังหอกและโล่แห่งจักรวรรดิ
แคลศทินาอันยิ่งใหญ่ ข้าชื่นชมในความพากเพียรของทุกท่าน ข้าขอแสดง
ความขอบคุณในความกล้าหาญและความอดทนจากหัวใจ ขอให้เกียรติยศ
ของพวกท่านคงอยู่ตลอดไป”

“เฮ! เฮ! เฮ!”

“ด้วยเกียรติแห่งจักรวรรดิ”

“ถวายความเคารพแต่สิ่งโต”

เขารอจนเสียงสรรเสริญเงียบลง

“ข้าขอประกาศผู้ชนะ ณ บัดนี้ สำหรับกลุ่มที่ชนะในการฝึกซ้อมวันนี้...”

“...”

“คือฝ่ายโจมตี หอกแห่งจักรวรรดิ ขอสรรเสริญให้แก่ความแหลมคมของพวกท่าน”

“เฮ!”

เสียงโห่ร้องดังกระหึ่มมาจากกองกำลังอัศวินที่หนึ่ง ดยุกราซึ่มน้อยๆ แล้วโบกธงที่ปักลายหอกสีดำมั่วๆ ในขณะที่เราเหล่ากองกำลังอัศวินที่สองมีสีหน้าเศร้าสร้อย ส่วนท่านพ่อไม่แสดงสีหน้าใด ๆ

หลังจากชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนแท่นพิธีได้มอบทั้งความสุขและความเศร้าในเวลาเดียวกัน ก็ยกมือขวาขึ้นเป็นสัญญาณให้เงียบแล้วกล่าวต่อ

“ต่อไปขอประกาศผลหมู่อัศวินยอดเยี่ยม สำหรับหมู่ที่ยอดเยียมที่สุดในการฝึกซ้อมครั้งนี้ได้แก่...”

“...”

“หมู่สิบสาม สังกัดกองกำลังอัศวินที่หนึ่ง โปรดก้าวออกมาข้างหน้า”

ข้าเบิกตากว้าง

หมู่สิบสามนั่นรึ? จริงรึ?

“ไปกัน...อริสเทีย”

คาร์เซนตอบข้าแล้วยิ้มกว้าง ทหารในหมู่รวมไปถึงเซอร์จิส ทุกคนยื่นนิ้วอัปากค้างเช่นเดียวกับข้า

ข้าก้าวไปยืนข้างหน้าต่างด้วยสติที่ไม่สมบูรณ์นัก กองกำลังอัศวินที่หนึ่ง
ส่งเสียงดังกระหึ่ม

“กองกำลังอัศวินที่หนึ่งหมู่สิบสามทั้งเก้าคน รวมถึงหัวหน้าหมู่
คาร์เซน เด ราช ได้แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญและสติปัญญาในการวาง
กลยุทธ์จนพาหมู่ของตนได้รับชัยชนะ ข้าขอมอบดาบและเข็มกลัดให้แก่
ทุกท่าน ขอให้ระลึกถึงสิ่งที่ได้ทำในวันนี้เอาไว้เสมอ และเป็นแบบอย่างที่ดี
ต่อไป”

หลังจากชายหนุ่มผมสีน้ำตาลเงินกล่าวแสดงความชื่นชมอย่างเรียบง่าย
ก็มอบดาบและเข็มกลัดประดับเครื่องแบบให้อัศวินที่ละคน เมื่อทุกคน
ได้รับจนครบก็ถึงตาข้าซึ่งเป็นคนสุดท้าย เขาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่างไป
ประมาณสองก้าวแล้วมองมายังข้า

“เจ้า...”

“เพคะ”

“เปล่า...ไม่มีอะไร ทำได้ดีมาก”

เขาลังเลเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่พูด
แล้วหยิบเข็มกลัดรูปหอกกลัดลงบนชุดของข้า ช่วยขยับเสื้อคลุมให้เข้าที่
แล้วยื่นดาบให้ก่อนจะหันกลับไป

ข้ามองตามแผ่นหลังของเขาแล้วเลี้ยวไปมองเข็มกลัดตรงปกเสื้อ
อีกครั้ง รอยยิ้มพลันปรากฏขึ้นบนใบหน้า นี่คือการสำเร็จครั้งแรกของข้า
หลังจากสำเร็จวิชาดาบมา ยิ่งนึกถึงคำชมของท่านพ่อก็ยิ่งหุบยิ้มไม่ลง

หลังจากมอบรางวัลเรียบร้อยแล้ว เขาก็เริ่มกล่าวกับเหล่าอัศวิน

“เนื่องจากทุกท่านฝึกซ้อมกันมาอย่างยากลำบาก เพราะฉะนั้นข้าขอ
มอบรางวัลพิเศษให้อัศวินทุกท่าน เป็นเงินจำนวนเท่ากับเงินค่าตอบแทน
หนึ่งเดือน”

“เฮ!”

“องค์รัชทายาททรงพระเจริญ!”

“ข้าได้จัดเตรียมสุราและเนื้อไว้สำหรับทุกท่าน วันนี้ขอให้ทุกท่าน
ดื่มกินกันอย่างเต็มที่”

พุดจบบเขาก็ก็นั่งมองมาทางข้าแล้วลงจากแท่นพิธี ข้ารู้สึก
เหมือนได้ประสานสายตาเข้ากับดวงตาสีน้ำทะเลคู่นั้น แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจ
เท่าใดนัก เพราะเขาหันกลับไปแทบจะในทันที

ขณะกำลังมองเส้นผมสีน้ำเงินต้องแสงอาทิตย์ยามเย็น อัครวิณหน้าตา
คุ้นเคยก็เดินเข้ามาทักทาย

“ยินดีด้วยนะขอรับ เดมโมนิก”

“ขอบคุณค่ะ เซอร์ติลลอน”

“เห็นวาระระหว่างทางไปตำหนักบัวใช้บันไดเชือกเกี่ยวแล้วปีนขึ้นไป
ลอบยิง ทำให้อัครวิณพ่ายแพ้ไปหลายหมู่เลยนี่ขอรับ คิดวิธีนั้นได้อย่างไรกัน”

“เอ่อ...ก็แค่...”

ข้ารู้สึกเขินจึงได้แต่ยิ้มนำไปก่อน เขายิ้มแล้วพูดต่อ

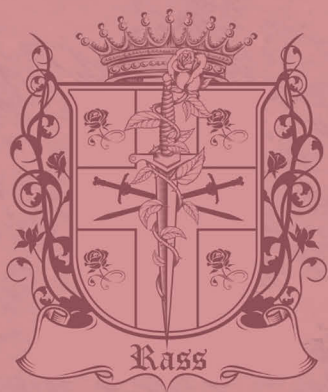
“ทราบไหมว่าตอนนี้คนที่แอบมองมาทางนี้ไม่ได้มีแค่สองสามคน
นะขอรับ”

“คะ? ทำไมละคะ?”

inspiration starts here

“พวกนั้นก็คงรู้สึกเหมือนกันละมั้ง ก่อนหน้านั้นก็พูดไม่ดีออกมา
ซะขนาดนั้น...”

ข้าค่อย ๆ หันไปมองรอบ ๆ มีอัครวิณบางส่วนแอบมองมาทางนี้
เหมือนที่เซอร์ติลลอนบอก อาการหลบตาทันทีที่ข้าหันไปสบตาทำให้อดยิ้ม
ออกมาไม่ได้ มันไม่ใช่ทำที่ดูถูกดูแคลนเหมือนเคย แต่เป็นสีหน้าที่ดูเก้อเขิน
ประหม่าเสียมากกว่า

SE-ED

inspiration starts here

อริสเทีย
จักรพรรดินี
ผู้ถูกลืม
The Abandoned Empress

“หากสุดท้ายทุกอย่างจะออกมาในรูปนี้
แล้วห้าปีที่ผ่านมาจะพยายามปางตายไปเพื่ออะไร”

การปรากฏตัวก่อนถึงเวลาของจีอิน ซึ่งไม่ใช่จีอินคนเดิม
ที่อริสเทียเคยรู้จัก ความลับของท่านแม่ที่ออกจากปากดยุกเขนา
ความกดดันจากพันธมิตรฝ่ายราชวงศ์
ที่แม้แต่ท่านพ่อก็ช่วยอะไรแทบไม่ได้
รวมถึงคำพูดมัดมือชกในที่ประชุมขององค์จักรพรรดิ
ทำให้ความพยายามที่ผ่านมาแทบสูญสลาย
แล้วโชคชะตาที่อริสเทียต้องการเปลี่ยนจะดำเนินไปในทิศทางไหนกับ...

Fuurin & Unicorn

ISBN (e-book) 978-616-08-4252-0

309 บาท

อริสเทีย จักรพรรดินีผู้ถูกลืม เล่ม 3
หมวด : หนังสือวรรณกรรมนิยาย